

REMIX

Egy megoldatlan gyilkosság,
egy vonzó idegen, és az igazság keresése...

LEXI REVELLIAN

LEXI REVELLIAN

REMIX

Egy megoldatlan gyilkosság,
egy vonzó idegen
és az igazság keresése...

*A könyvben szereplő helyszínek
a valóság és képzelet keverékének szüleményei,
míg a szereplők és a történések pusztán kitaláltak.*

Mintyne

•

*Köszönet minden író barátomnak –
ti tudjátok, kikre gondolok...*

1. FEJEZET

NEM VETTEM ÉSZRE AZONNAL A FÉRFIT.

Napos idő volt, így a reggeli pirítósomat és a kávémat kivittem a teraszra. A távolabbi sarokba mentem, hogy megcsodáljam a kilátást, amit lehetetlen megunni: a londoni háztetők, egy pillantás a Hoxton Square-i fákra két utcával lejjebb, a távoli Gherkin felhőkarcoló ragyogása a kora reggeli napsütésben. A forgalom halk zúgása lassan versenyre kelt az udvarló galambok turbékolásával. A feketerigóm odaugrott hozzám, fényes szemével figyelt, várta a mazsolaadagját. Belettem a tányérba, megfordultam, és azt hittem, menten összeesek.

Egy idegen aludt a kinti kanapémon, az én drága kanapémon – amit valójában nem engedhetnék meg magamnak, sosem lett volna szabad megvennem –, s mellette egy retkes korcs kucorgott. A pasi farmert és pulcsit viselt, a lábára öreg dzsekit terített, ami alól piszkos, kopott edzőcipő lógott ki, totális kontrasztot képezve a krémszínű díszpárnákkal.

Első felindultságomban föl akartam rázni, és megmondani neki, hogy húzzon a teraszomról, de azonnal. Hogy a francba jutott fel? Ráadásul egy kutyával? A lakásom a legfelső emeleten van, betörőktől elvileg védett magasságban, legalábbis eddig így hittem. Jobban

belegondolva, a hapsi veszélyes is lehet. Skizofrén vagy drogfüggő, netán pszichopata, bár kétségtelenül elég fitt, ha ide felmászott. Az arca emlékeztetett valakire, de nem ugrott be, kire. Majd eszembe jut. Idősebb, mint én, úgy a húszas évei vége felé járhat. A haja, a szemöldöke és a szempillája sötét, arca borostás, szabályos vonásai kisimultak az alvás ártatlanságában. Karakteres áll és arccsont. Olyasféle ábrázat, amit érdekesnek találnék, ha nem olyan emberhez tartozna, aki a tetőmön csavargó birtokháborító.

Visszakoztam. A mobilom az ágyam mellett töltődött. Átosonhatnék a teraszon, be az erkélyajtón, amit ha óvatosan behajtok, hívhatnám a rendőrséget.

A kutya felemelte a fejét, nagy, fényes, barna szemei borzas szőr-csomók közül csillogtak. Leugrott a kanapéről, odaügetett hozzám, mancsai csattogtak a járólapon. Ránézett a tányérra a kezemben, majd vissza rám, háromszögletű füleit hegyezve kifejezetten optimista tekintettel bámult. A farkát csóválta, és halk, reményteljes nyöszörgést hallatott.

Sietősen lehajoltam, és adtam neki egy darab pirítóst, hogy elhallgattassam.

Túl későn. A férfi kinyitotta a szemét. Ahogy felült, beletúrt a hajába, ami ugyanolyan kócos volt, mint a kutya szőre, majd lehányta koszlott csukáit a padlóra. Közelebb volt az ajtóhoz, mint én. Rám nézett. A köntösöm eltakart mindent, de mi tagadás, jobban éreztem volna magam felöltözve. A biztonságos lakás felé oldalaztam. A férfi ruganyosan felállt. Majdnem két méter magas volt, sovány és izmos a rongyos ruhái alatt. Pánikgörcs szorította össze a gyomromat. Ha mindketten az ajtóhoz indulunk, ő ér oda előbb.

– Szeretném, ha távozna! Most! Különben hívom a rendőrséget.
– Észrevehetően remegett a hangom. Basszus!

Fölvette a foszlott hátizsákját a padlóról.

– Rendben. Semmi probléma. Már megyünk is. Gyere, kutya! – Kicsit kurta és udvariatlan volt, de teljesen épeszűnek látszott. Oda-sétált a korláthoz.

Igen ám, de a kutya jól tudta, hogy van nálam még egy szelet pi-rítós. Rövidet vakkantott, leült a hátsójára, és esdeklő szemekkel pi-tizni kezdett.

– TELJESEN LEÉGETSZ. AZONNAL FEJEZD BE! – szidta meg a férfi.

Odaadtam a kutyának az utolsó darab kenyeret. Mohón befal-ta, csakúgy, mint az előzőt, aztán csatlakozott a gazdájához. A férfi fölnyalábolta a kutyát, és betette a hátizsákba. Átvette a pántot a vállán, rátette egyik kezét a korlátra, habozott, majd visszafor-dult.

– Feltételezem, nem mérlegeli, hogy esetleg a bejárati ajtón en-ged ki bennünket. – Megváltozott a hangja, lágy és meggyőző lett.
– Megúsznám a mászást. Fölfelé könnyebb, mint le. És mindjárt szétpukkad a hólyagom.

Első ízben mosolygott. Lefegyverző, szemhunyorítással fűszere-zett mosoly, nagy adag sármmal. Bár felmerült bennem, hogy szán-dékosan csinálja, és tökéletesen tudatában van a hatásával, de hát én is csak ember vagyok! Azt ugyan már nem gondoltam, hogy pszichi-átriai eset, örült, drogos vagy veszélyes, de azért tanakodtam. Azt kí-vántam, bárcsak magasabb és izmosabb lennék, és egy dzsiu-dzsiu fekete övvel gazdagabb, mert akkor, ha mégis kiderülne, hogy egy örült baltás gyilkos, simán megbirkóznék vele.

Átgondoltam. Egyedül élek, saját kis üzletem van, és hozzászok-tam, hogy magam hozom a döntéseimet. Úgy vélem, jó emberismerő vagyok, és szerintem ez a fickó teljesen rendben van. Mindemellert,

ha lemászna, még megölné magát meg a kutyát, és ettől szörnyen érezném magam. Elképzelttem a kiáltást, a puffanást, ahogy rohanok lefelé... aztán élhetek a tudattal, hogy mindezt megelőzhettem volna.

– Oké.

Bevezettem, és megmutattam neki a fürdőszoba ajtaját.

A lakásom majdhogynem tökéletes. Egy nagy stúdióapartman lépcsővel, fekete üveg és acél konyha az egyik oldalon, vele szemben fürdőszoba és mosókonyha. A hálószobám egy galéria. Az építész szerint, akit megbíztam a kialakítással, hülye vagyok, hogy nem használom ki az egész tetőteret. Azt mondta, lehetne két hálószobám, ami több millát dobhatna a lakás értékén. De én egy sor ablakot akartam, ami nagy teraszra nyílik, ahol nevelhetek növényeket, és derült napokon kimehetek reggelizni a lonc, a jázmin és a babérlevelek közé, vagy perzselő éjszakákon szórakoztathatom a barátaimat a nyári hold fénye alatt. Nekem ez kellett.

Míg a férfi a fürdőben tartózkodott, fogtam a mobilomat, beütöttem a rendőrség számát, és könnyen elérhető helyre tettem a konyhapult alá. Magamra vettem egy gatyát és egy pólót, kinyitottam a kutyának egy doboz szardíniát, és adtam neki egy tálban vizet. Bekapcsoltam a rádiót. Épp a Miserere szolt Allegritől, az egyik kedvencem. Bedobtam még pár szelet kenyeret a pirítóba, és bekapcsoltam a vízforralót. A kávéম totál kihűlt.

Ettem, amikor kijött. Megigazította a haját, aminek nedves lett a töve, ahogy megmosta az arcát. Ezt annak bizonyítékául tudtam be, hogy megkísérli fenntartani a normalitás látszatát.

– Hogy hívják a kutyát?

– Még nincs neve. Tegnap éjjel szedett föl.

– És téged?

Egy pillanatra lemerevedett, a tekintete kifejezéstelen lett, mint-ha azt mérlegelné, megmondja-e vagy sem. Úgy tűnik, kikapcsolta a szívtipró üzemmódot.

– Joe. – Bámulni kezdte a kaját a tányéromon.

– Én Caz vagyok. Caz Tallis. Kérsz pirítóst? Kávét?

– Kösz!

Lenyomtam a kenyérpirító gombját, és Nescafé-t tettem egy bögrébe. Jobban szeretem az instantot, mint az igazit. Morog is miatta James minden egyes alkalommal, amikor hozzám jön.

– Hogy kötöttél ki a tetőmön?

– Hoxton túl zajos az alváshoz, pláne vasárnap hajnalban. Rengeg ember nyüzsög, zene szól, rendőrök szirénáznak.

Tett egy kanál barna cukrot a kávéjába, bámulta, ahogy kevergette. Szép keze volt. Erősnek látszott. A csuklóján amolyan gagyi hamisítvány dizájner óra volt, a számlapján egy csomó vonallal, és nagy számokkal körbe a szélén.

– Hát, fölmásztam a lakásod teraszára. Azt hittem, irodaház, és senki sincs itt a hétvégén.

– Jó lehetsz mászásban.

– Aha. – Megint mosolygott, ez alkalommal gigantikus méretűt, és csak nézett rám összeszűkültek szemekkel. Elképesztő karizmája van a srácnak, és úgy használja, ahogy akarja. Ami irritált, hogy pontosan láttam, mit csinál, és mégis működött. Akaratlanul is visszamosolyogtam rá.

– Nincs otthonod, ahová hazamehetsz? Miért alszol a szabad ég alatt?

– Hosszú történet. Mindennapos és unalmas is. – Vastagon megkent két pirítóst vajjal és mézzel. De engem nem lehet olyan könnyen lerázni.

– Hát untass vele!

Ugyanolyan gyorsan behabzsolta a pirítóst, mint a kutya. Megrázta a fejét. Nem akartam elhinni, hogy semmit nem hajlandó elmondani, miközben itt ül az én konyhámban, és az én kajámat eszi.

– Hadd találjam ki! Most szabadultál a börtönből, és elvesztetted azt az átlátszó műanyag szatyrot, amiben visszaadták a cuccod.

– Meglehet.

– Vagy tagja voltál egy szektának, odaadtad nekik az összes vagyonodat, de elveszítetted a hited, és menned kellett.

– Talán.

– Vagy fejbe vágtak, elvesztetted az emlékezetedet, és most összevissza kóborolsz, arra várva, hogy visszatérjen.

Úgy tűnt, ez tetszik neki. Anélkül, hogy megkérdezett volna, fogta a kenyeret, és betett még két szeletet a pirítóba. Kiszolgálta magát a gyümölcskosárból is, kivett egy almát, és beleharapott. Fölálltam, és beraktam a tányéromat és a csészémet a mosogatógépbe. Lehet, hogy mindezt kicsit türelmetlen mozdulatokkal tettem. Hagytam, hogy eluralkodjon a csend.

Megszólint:

– Kirúgott a feleségem. Kicseréltette a zárat, a holmimat egy konténerbe rakatta, a közös számlánkról pedig kivette az összes pénzt.

Megfordultam, és a szemébe néztem.

– Miért?

– A szokásos. – Kissé elmosolyodott. – Egy másik nő miatt. Nők miatt. Én pedig züllésnek indultam. Elfogyott a kápém, elvesztettem a mobilom. Végül itt kötöttem ki Hoxtonban.

– Most mit fogsz csinálni?

– Elmegyek stoppal Maidenheadbe. Ismerek ott valakit, aki majd ad kölcsön, talán nála is maradhatok, míg rendezem a dolgaimat.

– Ma egy lovat viszek Bracknellbe. Elviszlek, ha akarod, útba esik.

– Kösz! Hol tartod a lovat? Lenn?

Most rajtam volt a sor, hogy elmosolyodjak.

– Igen. Majd mindjárt meglátod.

LEMENTÜNK A LÉPCSŐN, a kutya mögöttünk csattogott. Kimentünk az ajtón, és ahogy bezártam magunk mögött, alig vártam Joe reakcióját. Büszke vagyok a műhelyemre, és titokban élvezem, ha mutogathatom.

Hintalovakat restaurálok. Nem fogok belőle meggazdagodni, de a világ minden kincséért se csinálnék mást. Valóra vált az álmom. Anyám mondta, hogy ezt kell tennem, két évvel ezelőtt, amikor már tudta, hogy meg fog halni. Gondolkodtam rajta egy ideig, aztán abba hagytam a művészettörténet-tanítást, eladtam anyám fulhami házáat, az árából megvettem ezt a lepusztult hoxtoni házat, és átalakítottam. Sajnos kicsit elszámítottam magam, és végül többet költöttem, mint amennyit anyám házáért kaptam. Most spórolnom kell, hogy visszafizessem a banknak a kölcsönt. Amúgy tökre megérte; ha szerencsém van és keményen dolgozom, öt éven belül megszabadulok minden adósságtól.

A lakás alatti teljes szintet a végső munkafázisok befejezéséhez használom, mivel eszméletlen jók a fények: gipszöntés, festés, petytyezés, a sörény és a farok felszögelése, a nyereg és a kantár elkészítése. Mélyet szippantottam az ismerős, barátságos illatból, ami bőr, akrilfesték, mézpor és nyúlenyv szagának a keveréke.

Joe körülnézett. Fél tucat régi, különféle fajtájú és méretű ló állt mindenféle, a felújítás különböző fázisaiban. Megveregettem a

legközelebb állót, egy G & J Lines hintalovat, majd megálltam, hogy legyen ideje Joe-nak kielégíteni az érdeklődését, és kifejezni a csodálatát, ha kedve van. Nem volt.

– Talán föl kéne hívnod a feleségedet – jegyeztem meg, ahogy haladtunk lefelé a következő sor lépcsőn.

– Lehet – mondta.

A következő szobában a famunkákat végzem. Van benne két munkaasztal és annyi gép, amennyit csak be tudtam zsúfolni: gyalu, szalagfűrész, esztergapad és csiszológép. Préseltlemez táblák függenek a falon, azokon polcok kéziszerszámokkal. Halomban állnak a deszkák a falnak támasztva, amerre csak talpalatnyi hely van. Gyönyörű az egész. Beletúrtam egy kupac friss fűrészporba. Az illat itt még jobb, a friss, gyantás fenyő miatt. Ránéztem Joe-ra. Semmi reakció. A következő lépcsőhöz vezettem.

– Valószínűleg érzi, hogy túlreagálta a dolgot. Szerintem ő maga hívna, ha elérne. Lehet, hogy már aggódik érted.

– Kétlem – ellenkezett Joe.

A földszinten van az irodám és a bemutatótermem. Szőnyeggel borítottam, és mindössze egy íróasztal meg egy bőrdívány van benne. Elegáns. Egy ajtó az aprócska konyhába vezet, a másik az egybeépített zuhanyzóba és vécébe. Betettem őket, mert itt laktam, míg a munkások a tetőapartmant építették, és most is jól jön, ha valaki itt akar maradni. Itt tartom a kész lovakat. Azokat, amik kiszállításra vagy elvitelre várnak, és amiket még nem adtam el. Közülük öt a sajátom, vadonatújuk, és az általam tervezett motívumok díszítik őket. Hagyományos lovak szolgáltak alapul, de a saját terveim alapján lettek kifaragva. Még nincs rájuk vevő. Nehéz modern hintalovakat eladni, hacsak nem tömeggyártmány és olcsó, magyaráztam Joe-nak. Dörmögött valamit.

– Nem mondtad, van-e gyereked.

– Nem mondtam – felelte Joe. – Fűrészporos az orrod. – Lesöpörte, majd váratlanul rám vigyorgott. – Király lovak. Király be rendezés.

Mekkora hülye vagyok! Éreztem, ahogy óriási mosoly terül el a képemen.

Joe ottléte hasznosnak bizonyult, mert segített kivinni a lovat a furgonba. Egy Collinson ló volt az 1970-es évekből, nem túl értékes, de jól nézett ki, miután rendbe hoztam. Jó nagy, úgyhogy egyedül le kellett volna szednem a talpról, és darabonként kivinni.

A furgon kinn állt az úton, végig dupla záróvonal van egészen a műhelyemig. Lassan hátratulattam a boltíves bejárat téglafalai között a macskaköves úton, egészen az ajtóig. Beraktuk a lovat, és beszálltunk az utastérbe. Elfordítottam a slusszkulcsot. A motor életre kelt, bocsánatkérően köhintett egyet, majd meghalt. Kivettem a kulcsot.

Fél perc múltán Joe megkérdezte:

– Mire várunk?

– Mindig ezt csinálja. Pár percig hagyni kell, aztán lehet újra próbálni.

Joe kihalászott egy iPodot a zsebéből, berakta a fülhallgatót, lecsúszt az ülésen, és becsukta a szemét. A kutya elhelyezkedett az ölében. Újra megpróbáltam beindítani, ez alkalommal a furgon összekapta magát, és vadul nekiugrott az útnak.

– Jó kis furgon ez, de tényleg, csak érzi a korát – mondtam. Joe nem felelt.

VASÁRNAP REGGEL LÉVÉN az utak csendesek voltak, ahogy átvágunk Londonon az M4-es felé. Jó érzés meglátni a vidék első jeleit,

birkákkal és tehenekkel. Úgy tűnt, Joe elaludt. Reméltem, hogy mesél még magáról. Elhagytuk Slought, és azon tűnődtem, fölébreszszem-e, hogy megkérdezzem, merre kell menni, vagy hagyjam még egy kicsit.

– A hetes vagy nyolcas lejárónak kell lennie – motyorásztam magamban.

Kinyitotta a szemét, és felült.

– Nyolcas.

Hirtelen gyanú ébredt bennem.

– Nem is aludtál – mondtam neki vádlón. – Egyáltalán, játszik valamit az az iPod? – Hogy tudta volna feltölteni?

– Nem. Csak elegendő lett a kérdésekből.

Oké.

Megállítottam a furgont, ahol kérte, egy szép családi ház előtt, a főútról nyíló egyik mellékutcában. A motort sem állítottam le. Joe kikapcsolta a biztonsági övét, az ajtózárra tette a kezét, és a szemembe nézett. A szeme barna volt, mint a kutyáé, csak egy árnyalattal sötétebb.

– Hát, kösz! Sok szerencsét a lovakhoz!

Benyúltam a táskámba, kivettem egy húszast, és odaadtam neki.

– Miért kapom?

– Nem mászkálhatsz csak úgy pénz nélkül. Hátha kell valamire.

Betette a zsebébe.

– Visszaadom, ahogy tudom.

– Tartsd meg! Ajándék.

Nem akartam csalódní, ha netán sosem adja vissza. Jobban éreztem magam, hogy csak úgy adtam, még ha nekem húsz font aránylag sok pénznek számít is. Mogorvasága ellenére megkedveltem. Nem bírtam nézni, hogy csak úgy elsétál a kutyával, ahogy jött, és

nincs egy fillérje se buszra, se egy csésze teára, vagy telefonra, ha a barátja esetleg nem lenne otthon.

Ha kért volna pénzt, tuti, nem adok neki egy vasat sem. Állandóan odajönnek idegenek az utcán, és mindenféle mesével etetnek, hogy kirabolták őket, és útiköltségre kell, hogy hazajussanak. Nyilván jóságos kinézetem lehet. Az első kettőnek még adtam, de aztán megokosodtam. Joe viszont nem kért semmit, kivéve, hogy használhassa a fürdőszobámat.

Mosolygott, kinyitotta az ajtót és kiszállt, a kutya követte. Sebességbe tettem a furgont, és elhajtottam. Nem gondoltam, hogy valaha újra látom.

2. FEJEZET

A COLLINSON ÚJ GAZDÁI egy régi, kerttel körülvett parókián laktak. A lovat a legfiatalabb lányuknak szánták ajándékba. A gipszelési fázisban választották ki egy hónappal korábban, ami azt jelentette, hogy eldönthették, hogyan fejezzem be: sárga sörény és fark, gesztenyeszínű lószerszámok és kék díszszalagok.

Az apa jött elém, amikor megérkeztem, hogy segítsen bevinni a lovat. Közrefogtuk és valahogy bevonszoltuk, majd fölvittük egy széles, kanyargó lépcsősoron. Levegő után kapkodva álltunk meg a tetején. Rockzene dübörgött az idősebb lány szobájából. Az ajtón koponya és keresztbe rakott lábszárcsontok, mögötte jellegzetes, áporodott szagú tinibarláng. A függönyök behúzva, nehogy beüssön a nap, a ruhák szétdobálva a földön, a szoba lakója pedig egy számítógép előtt görnyedt. Sötét pillantást vetett ránk, aztán viszszaült a Facebookra.

Megakadt valamin a szemem.

A nyitott szekrényajtón ikonikus rockposzter lógott, annyira közismert, hogy én is láttam már, pedig sosem rajongtam az ilyenekért, és még a rocksztár nevét is tudtam. Nem beállított kép volt, a fotós a remek pillanatot részben a tehetségének és egy nagy adag szerencsének

köszönhetően tudta így elkapni. Ric Kealey füstös, sötét háttér előtt állt, csípőfarmer volt rajta, semmi más, s hátat fordított a kamerának, jól látszottak lenyűgöző izmai. Bal kezével a gitár nyakát simogatta, és meztelen, csillogó vállán át parázsló tekintettel nézett vissza rám. Ahogy hátravetette a haját, fénylettek a levegőben a szétszóródó izzadságcseppek.

Kicsit olyan volt, mint Joe. Fiatalabb, és a haja hosszú, míg Joe-é elég rövid, de határozottan hasonlított. Hát, ezért éreztem úgy, hogy emlékeztet valakire, akit ismerek!

– Egy utolsó erőfeszítés? – kérdezte az ügyfelem. – Már majdnem ott vagyunk.

– Oké. Mehet?

Óvatosan oldalaztunk be az ajtón, nem akartam megkarcolni a festéket kemény munkám gyümölcsén, majd letettük a lovat a szőnyegre. A szoba rózsaszínűbb volt, mint ami jól állt volna neki, és több plüssállat lakott benne, mint amennyit bármelyik épeszű gyerek igényel. (Egyszer valaki megkért, hogy fessek rózsaszínűre egy hintalovat. Egy tökéletes állapotban lévő Patterson Edwardsot! Megtagadtam. Nekem vannak elveim.) Azon tűnődtem, mennyi idő telik el, míg ez a szoba is tinierőddé változik, és akkor a hintaló vajon marad-e?

Álltunk, és pár percig csodáltuk a két kezem munkáját, aztán megkínáltak egy csésze kávéval, amit megköszöntem, de mondtam, hogy mennem kell. Újabb elégedett ügyfél. A furgon pöccre indult, útnak eredtem haza.

VISSZAFÉLÉ BELASSULT A FORGALOM, ahogy elértem London külvárosát. A Cromwell Road környékén már alig haladtam. Végigkapcsolgattam az összes csatornát a furgon öreg, recsegős rádióján.

Abba, Mozart, időjárás-jelentés, egy reklám, ami felhívta a figyelmem, hogy ha tőzsdézem, meggazdagodhatok. Ha... Kikapcsoltam.

Ric Kealey-n kezdett járni az agyam. Nagy szám volt, a legszenzációsabb sztár abban az időben, amikor a művészeti főiskolára jártam. A zenéje nem az én stílusom, de mindenki hallott róla. Még a csapból is ő folyt, a pletykalapok szerint pedig a *The Voices* és az énekese egyenesen a legjobb dolog volt Diana hercegnő óta. Bármit csináltak, címlapra került. Óriásiak voltak. Zenéjükkel egy egész generáció vágyait, rajongását és álmait táplálták.

Elhatároztam, ha hazaérek, utána nézek Ric Kealey-nek az interneten, tényleg úgy hasonlít-e Joe-ra?

MIVEL VASÁRNAP VOLT, bacont sütöttem, csináltam belőle ebédre egy szendvicset salátával és paradicsommal. Lefőztem egy kanna teát (tudom, fura vagyok, miután a Jóisten megteremtette a teafiltert, de nekem így jobban ízlik). Mindezt tálcán kivittem a teraszra, letettem az asztalra, majd fogtam a laptopom, és fölkuporodtam az új kanapémra, a nagy, krémszínű napernyő alá. Sütött a nap, gyenge szellő fújdogált, a rigók énekeltek. Tökéletes.

Begépeltem a Google-ba a *Ric Kealey* nevet, és megnyitottam a Wikipédiát. A lap végtelenül hosszúnak tűnt. Csak egyetlen kép volt fenn Ricről, gitárral, még iskolás korából, elég komolynak látszik, arcán a tinik finom vonásai, a haja a szemébe lóg. Az együtttest 16 éves kora körül alapította. A fotón nem nagyon hasonlított Joe-ra. Édesanyja színésznő volt, főleg tévében szerepelt, nem igazán közismert név, de elég sikeres, folyamatosan dolgozott. Rájöttem, hogy szerepelt egy sorozatban, amit gyerekkoromban láttam, *Inkább az ördög!* vagy valami ilyesmi volt a címe. A szülei még

kiskorában elváltak, hétéves korától bentlakásos iskolába járt, zenében már fiatalon remekelt.

Kortyoltam egyet a teából, haraptam a szendvicsből, és legörgettem az egérrel a főcímeig. *The Voices in My Head* (együttes), Korai hírnév, Zenei hatások, Kealey/Orr dalszerzői kapcsolat, Drog és alkohol, Konfliktus, Viszony a sajtóval... Itt megálltam, és rákattintottam az első linkre. Volt pár fotó az együttes tagjairól, egy korai, mielőtt Jeff Pike lett a dobosuk, és egy fekete-fehér poszter, amin mind rajta voltak, sötét szemüvegben, mogorva kinézettel, mintha egy év alatt trilliókat keresni nem lenne vidám dolog. Visszatértem a kereső oldalra, és rákattintottam a Képek ikonra.

Temérdek kép: Ric Kealey színesben, fekete-fehérben, távoli kép a Wembley Stadionban, közeli, amikor az arca betölti az egész képet, a híres Andy Warhol-módszerrel sokszorosított Ric-portréhamisítvány, Ric gitározik, énekel, cigizik, színpadon, beint a paparazzóknak, rajongói kezek nyúlnak felé, teljes arckép, profilkép... és mindegyiken nagyon hasonlít Joe-ra. Tisztára Joe, de tényleg!

De ez nem lehet ő!

A Youtube-ra mentem, beütöttem Ric Kealey-t a keresőbe, és kiválasztottam az egyetlen számot, aminek a címére emlékeztem. A szemcsés téglalapban egy londoni épület tetején jelent meg a *The Voices*, a háttérben London Szemét, az óriáskereket látni. Nagy, lapos tető, mindenfelé tűzlétrák meredeznek, itt-ott légkondi-kivezetők, liftek és műholdvevők. Aztán a kamera közelit mutat a dobosról. Hangos, lüktető dobverés. Vérpezsdítő! Följebb vettem a hangerőt. A kamera Ric Kealey felé fordult, ahogy keményen megpendítette az első, arrogáns akkordot a gitárján. Libabőrös lettem. Hirtelen megértettem, mitől váltak olyan világraszólóan híresekké. Ric elkezdett énekelni a mikrofonba, mélyen átélte, mintha egyedül

lenne, egyáltalán nem vett tudomást a stábról, akik filmezték. Megbabonázva néztem, egészen a dal végéig. Ric ránézett a basszusgitárosra, és elmosolyodott.

Hátradőltem, a szívem majd kiugrott. A Youtube újrajátszást és további számokat kínált a *The Voices* slágerei közül. Nem kellett újra lejátszanom. Már tudtam, hogy Ric és Joe minden kétséget kizáróan egy és ugyanaz.

Ami igencsak különös, mivel Ric Kealey három évvel ezelőtt meghalt.

3. FEJEZET

VISSZA A WIKIPÉDIÁRA. Legörgettem az egérrel Ric Kealey halálához.

„A jelentések szerint a halála előtti hetekben Kealey keményen ivott és újra drogozni kezdett. Barátai állítása szerint így reagált arra, hogy letartóztatták barátja és zenésztársa, Bryan Orr meggyilkolásának gyanújával, bár már előtte depressziós volt állítólag, az együttes küszöbönálló felbomlása miatt, ami tönkretetheti a *The Voices* nemrég megjelent, *Fluke* című albumának sikerét. (Valójában a *Fluke* kelendőbb lett az együttes bármelyik lemezénél, a *Random Voices* címűt kivéve.) Kealey-t kétfélmillió font óvadék ellenében múlt héten szabadlábra helyezték. Április 15-én, egy nappal a 27. születésnapja után Kealey elment ügyvédje és ügynöke, Phil Sharott házához Cookhambe, ami a Temze mellett van, Maidenhead közelében...”

Maidenhead! Biztos hozzá ment, amikor elvittem...

„...majd tudomása és engedélye nélkül felszállt Sharott Cessna típusú repülőgéppel. Kealey vett pilótaleckéket, de vizsgája és

engedélye még nem volt. A tengerpart felé tartott. Egy jachton tartózkodó tanú szerint repülőgép csapódott a mély vízbe Franciaország nyugati partjánál. »A motor leállt, és belezuhant a tengerbe. Nagyon gyorsan süllyedt. Nem láttam senkit ejtőernyővel kiugrani, mielőtt összetört, és senki sem úszott a vízben, bár jó ideig kutattam túlélők után.« A tanú összeszedte a gép jó néhány darabját, amikből megállapították a típust és a tulajdonost. A gép testét sohasem találták meg. Az énekes haláláról számtalan elmélet kering. Széles körben elterjedt, hogy Kealey öngyilkosságot követett el, mivel a repülőben nem volt elég üzemanyag ahhoz, hogy elérje a partot, amerre tartott. Mindemellett, figyelembe véve a repülési tapasztalat hiányát, illetve hogy Kealey valószínűleg drog és/vagy alkohol hatása alatt állt, akár tragikus baleset is lehetett.

Az Orr-gyilkossági ügyet lezárták. A rendőrség által kiadott közlemény szerint nem keresnek más gyanúsítottat a gyilkossággal kapcsolatban.”

Mérlegeltem az ügy horderejét. A délelőttöt tehát olyan férfi társaságában töltöttem, akit a rendőrség gyilkossággal vádol. Nekem nem tűnt gyilkos típusnak, de a gyilkosok, amikor éppenséggel nem gyilkolnak, valószínűleg pont olyanok, mint bárki más. Éhesek, pisilniük kell, és kóbor kutyaikkal barátkoznak.

Reméltem, hogy nem áll szándékában megölni az ügynököt. Lehet, hogy fel kéne hívnom Phil Sharottot, hogy figyelmeztessenem? De hogy csináljam, hogy ne nézzen gyagyásnak?

Fölhívhatnám a rendőrséget is... Pillanatnyi gondolkodás után rájöttem, hogy ez sem igazán jó döntés. Ennyi erővel azt is mondhatnám nekik, hogy Elvis lenn dolgozik a halas büfében. Azt hinnék, nem vagyok normális, ha elmesélném, hogy beengedtem egy betörőt

a lakásomba, megettetem, aztán elfuvaroztam Maidenheadbe. Nem volt bizonyítékom arra, hogy Ric Kealey járt nálam, és fogalmam sem volt, hol lehet most. Küldenének egy rendőrt, aki figyelmezteti az ügynököt, miszerint lehet, hogy meglátogatja egy halott rocksztár, csak mert én azt mondtam? Hát, ez nem valószínű. Tovább olvastam.

„Kealey 27 évesen bekövetkezett halálával a hatodik és eddig utolsó tagja lett a hírhedt 27-esek, avagy az Örök 27-esek klubjának, ami popkulturális elnevezése a 27 évesen elhalálozott tekintélyes rock- és blueszenészek csoportjának, akik mind 27 évesen mentek el, olykor rejtélyes körülmények között.”

Megnéztem. Brian Jones, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jim Morrison, Kurt Cobain és Ric Kealey.

Visszamentem Ric Kealey oldalára. Összeesküvés-elméletek Kealey halála után.

„Sok rajongó tagadja, hogy Kealey halott lenne, meggyőződésüket az a tény táplálja, hogy az énekes holtteste sosem került elő. A *Ric Kealey Él* rajongói weboldal arról az elméletről szól, hogy a repülőgép-balesetet megrendezték, hogy Ric megússza a gyilkossági tárgyalást, barátai eltüntették, majd plasztikai műtéten esett át, hogy felismerhetetlen legyen, azóta pedig külföldön él. Az állítólagos plasztikai műtét ellenére rajongók látni vélték Ausztráliában, Dél-Afrikában, Indiában, Mexikóban és Chilében is.

Más elméletek arról szólnak, hogy tényleg meghalt, de a halálos kimenetelű baleset egy rosszul kivitelezett kísérlet volt a halála megrendezésére. Illetve hogy Bryan Orr valódi gyilkosa ölte meg,

hogy elterelje magáról a gyanút. Esetleg a halála része volt egy, az öngyilkosság elkövetéséről szóló megegyezésnek, amire utal is az együttes az utolsó albumán. Olyan elmélet is létezik, hogy utolsó, magányos repülőútján földönkívüliek rabolták el.”

Befejeztem a szendvicsemet, megittam a teámat, észre sem vettem, hogy jéghideg. Mint a legtöbb ember, én is mindig megmosolyogtam az összeesküvés-elméleteket. A NASA meghamisította a holdra szállást, alakváltoztató gyíkemberek irányítják a földet, Diana és Dodi virágkereskedők sátáni összeesküvésének eredményeképpen halt meg... Na, persze! Most viszont olyan bizonyítékra akadtam, ami alapján legalább ebben az összeesküvés-elméletben van némi igazság.

Hacsak nem ismerik föl Ric Kealey-t, és kerül az egész ügy az újságokba, nem valószínű, hogy valaha is ennél többet megtudok róla. De kár! Viszont ha én felismertem, mások, főleg rajongók is kiszúrhatják, nem?

„A Kealey-vagyont az egyetlen élő rokon, az énekes nővére, Paula Sharott örökölte, aki két évvel bátyja halála után autóbalesetben hunyt el 36 éves korában. Halála után a vagyon örököse...”

Megszólalt a mobilom. *Le kell cserélnem a csengőhangom!*

– Tessék!

– Caz! – James volt az. – Jól vagy?

– Persze, miért ne lennék?

– Csak mert nem hívtál egy ideje, és nem kértél tőlem szívességet, például hogy javítsam meg a laptopod, vagy cipeljek föl egy lovat az emeletre. Ez nem vall rád!

– Fú! Pimasz! Lehet, hogy találtam más önkéntes rabszolgát, akinek van agya és még izmos is!

– Na, azt várhatod! Senki nem örül meg érted úgy, ahogy én.

Így szokott James tréfálkozni. Kiskorunk óta ismerem, ugyanabba az általános iskolába jártunk. Olyanok vagyunk, mintha testvérek lennénk. Nagyon jól kijövünk egymással, és elég sokat találkozunk, de ennyi az egész. Van egy barátnője, a neve Posy. Aranyosnak tűnik, de nincs bennünk sok közös vonás. Cambridge-ben lakik, így James hétköznap ráér. Szokatlan, hogy vasárnap hívott.

– Talán, ha eljössz hozzám csütörtökön, összeszedek valami jó néhez cipelnivalót, és jutalmul főzök neked spagettit.

– Valószínűleg ez a legjobb ajánlat, amit a héten kapok. Hozok egy üveg bort. Fél nyolc körül jó?

– Remek. Akkor találkozunk!

– Szia, Caz!

– Szia!

Bevittem a laptopom, az edényeket, és elhatároztam, hogy nem vesztegetem az egész délutánom arra, hogy Ric Kealey életét kutassam, bármennyire is csábító. Értelmesnek és hatékonynak éreztem magam, lementem a műhelybe, és megfestettem egy lovat, hogy ki tudjam fizetni a bankhitelt.

4. FEJEZET

HÉTFŐN, KEDDEN ÉS SZERDÁN ESETT, de csütörtökön újra olyan idő lett, amilyenre júniusban joggal tart igényt az ember. Jókedvem volt. Ha kinn eszünk, James megcsodálhatja az új kanapémat.

Fél nyolckor megszólalt a csengő. James kínosan pontos, olyannyira, hogy ha tíz percet késik, aggódni kezdek. Kócos, szőke haját és helyes arcát azonnal felismertem a kaputelefon apró, fekete-fehér képernyőjén. Mindig egy zsömleszínű tedimackó jut eszembe róla – egy aranyos, megbízható plüssmaci.

– Szia, gyere fel! – mondtam, és beengedtem. Hallottam a kapuzár zúgását, és láttam, ahogy James benyomja az ajtót.

Néhány kevésbé fitt vendégemnek azonnal le kell ülnie, ahogy felér a lakásba. Lihegnek, legyezik magukat, ám James, attól függetlenül, hogy bankban dolgozik, nagyon jó kondiban van. Hétfvégenként rögbizik, az orra el is ferdült egy korábbi rögbibalesetben, nyáron pedig tollasozik és teniszezik. Néhány évvel ezelőtt engem is próbált rávenni, hogy teniszezzek, bár sosem találtam el egyetlen labdát sem egész életemben. James győzködött, hogy biztos tetszene, nem olyan lenne, mint a suliban, meg kéne próbálnom. Végül

is megadtam magam, így az egyetlen teniszmeccs, amit valaha játszottam, ráadásul James csapatnyi kollégája előtt, életem egyik legkínosabb emlékeként maradt meg bennem.

– Úristen, igazad van, te tényleg nem találod el a labdát! – mondta James, majd elvitt egy kocsmába, hogy megvizgasztaljon.

– Szia, Caz! – Megpuszilt, és átadott egy üveg bort. – Eszméletlenülül jól nézel ki! Nem tudom, ezt miért mondtam, hiszen mindig jól nézel ki! Milyen zene megy?

– A *Fluke*. Szereted a *The Voices-t*?

– Elmegy. – Levette a zakóját és a nyakkendőjét, nyújtózott egyet, majd kigombolta az inggallérját. Ő az egyetlen barátom, aki mindennap öltönyt visel. – Bár azt nem gondoltam, hogy neked bejön.

Nos, ha valakinek elmondanám Ric Kealey furcsa megjelenését a teraszomon, az James lenne. A legtöbb dolgomat el lehet neki mondani, azt hiszem, mivel olyan régen ismerem. De most mégsem tettem. Azt gondolhatná, tévedtem, és csak hasonlított rá az illető. Vagy komolyan venné, és próbálna meggyőzni, hogy forduljak a rendőrséghez. Ráadásul még én sem döntöttem el, mit gondoljak az egésztől...

Kikapcsoltam a CD-lejátszót, kinyitottam a bort, öntöttem két pohárba, James kezébe nyomtam az egyiket, fogtam egy tányér sós kesudiót, és kiveztem Jamest a teraszra. Kinn terítettem meg, még mielőtt megérkezett. James a kanapéhoz ment.

– Ez új. *Naggyon szép!* – Leült. – Azt hittem, takarékoskodsz.

– Úgy is van. Ez abszolúte az utolsó dolog, amit a lakásba vásároltam. Most már hivatalosan is tökéletes minden szempontból. És mindössze annyit kell érte tennem, hogy szardíniakonzerven élek néhány évig, soha nem megyek szórakozni, nem vágatom le a hajam, és nem veszek ruhát, míg ki nem fizetem.

– De ma este nem szardínia lesz, ugye? Biztos vagyok benne, hogy spagettit említettél.

– Csak a te kedvedért, James, ma ünnepelünk. *Spaghetti carbonara*, friss salátakörettel.

– Király. – Lerúgta a cipőjét, és feltette a lábát a kanapéra, épp oda feküdt, ahová nemrég Ric Kealey. Mélyet sóhajtott.

– Mmm, ez aztán az élet! Pocsék egy napom volt.

– Te csak pihenj, amíg főzök! Kivételesen feloldozlak a hámozási kötelezettséged alól.

Ahogy megfordultam, követett a tekintetével.

– Tetszik, hogy nem engedheted meg magadnak a fodrászt. Szeretem így a hajad, amikor ilyen hosszú.

Bementem, és főzni kezdtem.

LONDON A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ VÉGE ÓTA nem borult sötétbe. Vacsora után kint üldögéltünk, amikor bealkonyodott, és kigyúltak a város fényei. A Hoxton Square kocsmáiból mulatozó emberek halk moraja szűrődött fel, amitől a terasz hangulata barátságosabb és meghittebb lett. Épp elkészült a kávé (*Az ég szerelmére, Caz, mi ez? Sima instant kávé? Még csak nem is márkás?*), amikor csöngettek. Elmúlt 11 óra. Odamentem a kaputelefonhoz, hogy megnézzem, ki az.

Ric Kealey, de más a haja... a szívem majd kiugrott a helyéről!

– Szia. – Éreztem, hogy bizalmatlanul cseng a hangom.

– Caz, bejöhetek?

– Minek?

– Szeretnék valamit kérdezni.

Haboztam.

– Rendben, de ne legyen hosszú! Itt van egy barátom. Várj, le-
jövök!

Nem nyomtam meg a kapunyitó gombot, hogy beengedjem.
James kíváncsian nézett rám.

– Csak egy srác... Leszaladok hozzá egy percre. Van egy fél üveg
Metaxa a szekrényben, szolgálj ki magad!

FELKAPCSOLTAM A BEMUTATÓTEREM VILÁGÍTÁSÁT, és kinyitottam az
ajtót. Először csak egy hatalmas csokor virágot láttam, majd meg-
csapott a rózsa, a liliom és a frézia illata. Ric átadta a virágot, aztán
egy húszast nyújtott felém, és elővette azt a bizonyos mosolyt.

Én csak álltam az ajtóban, és bámultam rá. Teljesen megváltozott.
A haja világosra szőkítve, látszott, hogy szakértő kéz vágta tüskésre.
Fehér pólót viselt és fekete dizájn farmer, bőrövet, a lábán piros
Converse cipő, a vállára vetve pedig egy bőrkabát. Elképesztően né-
zett ki! Lélegzetelállító! Ha végigmenne az utcán, minden nő utána
fordulna. Éles ellentétben a legutóbbi találkozásunkkal, most min-
den drágának látszott rajta.

Ránéztem a kutyára, félig-meddig azt vártam, hogy ő is átalakult,
megfürdették, megfésülték és levágták a bozontos szőrét. Csóválta
a farkát, de semmit nem változott, kivéve, hogy divatos, szögekkel
kivert nyakörvet viselt.

Elvettem a pénzt Ric kezéből, és szó nélkül zsebre tettem.

Előrébb lépett.

– Bejöhetek?

Nem álltam félre az ajtóból.

– Tudom, ki vagy!

Összeszűkült a tekintete. Nem szólalt meg azonnal.

– Ó! Éspedig...?

– A néhai Ric Kealey.

Újabb szünet következett, míg átgondolta, próbálja-e letagadni, de úgy döntött, nem teszi.

– Picsába! – Csak álltunk, és néztük egymást. – Azért bejöhetek?

Félreálltam, ő elment mellettem, és úgy ült le a fekete bőrdíványra, mintha az övé lenne, a lehető legnagyobb helyet elfoglalva, amúgy férfiasan. A kutya a lábánál helyezkedett el. A virágot az íróasztalra tettem, és leültem mögé. Valamiért úgy éreztem, így irányíthatom valamelyest a helyzetet. Én törtem meg a csendet.

– Kénytelen leszek hívni a rendőrséget. Gyilkosságért köröznek.

– Nem én tettem.

– Akkor ki volt?

– Nem tudom. Az egyik dolog, amiért visszajöttem, hogy ezt kiderítsem.

– Mint azokban a nyálas krimikben, ahol az ártatlan férfi kinyomozza a valódi gyilkos kilétét, mindezt úgy, hogy a rendőrség üldözi, mert azt hiszik, ő a tettes? Ahogy *A szökevény*ben,¹ vagy mi?

Metszón nézett rám.

– Igen.

– Értem. És ahhoz, hogy ez sikerüljön, olyan feltűnőnek és sármosnak kell lenned, amennyire csak lehetséges, hogy bárki meglát, rögtön rájöjjön, csakis rock sztár lehetsz, és előbb vagy utóbb kitalálja, ki vagy? Miért nem írod egyszerűen a homlokodra: ide nézzetek!

– Igen, de már nem bírtam úgy kimenni az utcára, ahogy kinéztem. Különben is, befestettem a hajam.

¹ *A szökevény* (*The Fugitive*) amerikai akciófilm, 1993.

– Ó, tényleg, mintha rocksztárok sose csinálnának ilyet! A híreségek folyton változtatják a hajukat. Nézd meg David Beckhamet! Mégis felismerik az emberek. Bolond vagy! Miért nem maradtál az ügynököddel? Hozzá mentél, vagy nem?

– Nincs otthon. Hétfvégén jön haza.

– Tudja, hogy életben vagy?

– Igen... – Még akart valamit mondani, de mégsem tette.

– Honnan volt minderre pénzed?

Szikrát vetett a tekintete.

– Olyan vagy, mint a rohadt spanyol inkvizíció, tudod, Caz? Eladtam a Rolexem. Megcsináltattam a hajam, vettem ruhát, és pár napig meghúztam magam egy hotelban. Még csak nem is valami puccos helyen. De az emberek egyre csak bámultak. Még a román szobalány is autogramot kért tőlem, szerintem rájött, ki vagyok. Végül a pénzem is elfogyott.

– Tehát ide jöttél.

– Igen. Gondoltam, hátha befogadsz, míg Phil visszajön.

– Azt kéred, engedjem meg, hogy itt maradj?

– Csak pár napra.

Felkaptam egy tollat, és babrálni kezdtem vele. Az a baj, hogy hittem neki, pedig semmi okom nem volt rá. Az égvilágon semmi okom nem volt rá, kivéve, hogy a hatodik érzékem azt súgta, Ric nem gyilkos. De tévedhetek is. Néma csönd lett. Nem próbált meggyőzni, vagy bizonygatni az ártatlanságát. Csak várt.

Léptek hallatszottak, és nemsokára James dugta be a fejét az ajtón. Biztos megütközött a bizzar látványon, ahogy ülünk némán a mozdulatlan hintalovak között. Mintha valami spiritiszta szeánsz közepébe csöppent volna. Megdöbbenve nézte Ricet, a kutyát és a virágokat.

– Izé. Helló. James vagyok.

– Helló. Én pedig Joe – felelt Ric, épp amikor én azt mondtam:

– James, ez Ric.

James habozott, Ricről rám nézett, majd megszólalt:

– Caz, nekem most mennem kell. Köszönöm a nagyszerű estét!

Fölláttam, és az ajtóhoz kísértem. Megpuszilt, de látszott a tekintetén, hogy aggódik. Bizonytalanul téblábolt egy darabig.

– Vigyázz magadra! Reggel hívlak!

Becsukódott mögötte az ajtó. Nem féltem egyedül lenni Rickel, és ez mindent eldöntött.

– Nem tűrök drogot a házban!

– Három éve nem drogozom.

– Itt lenn alhatsz. Tarts rendet! A zuhanyzó melletti szekrényben van ágynemű.

– Oké.

– Aztán reggel mindent elmondhatsz!

– Miért? Nekem csak egy hely kell, ahol ideiglenesen meghúzhatom magam, nem szárnysegéd! Két nap, és itt se vagyok. Ezt egyedül akarom elrendezni.

Ám legyen! Fölkaptam a virágokat, és a lépcső felé indultam. A kutya felugrott, megsimogattam a fejét.

– Találtál már neki nevet?

– Igen, francia kutya, Marseilles-ben szedett föl, így azt gondoltam, francia nevet illene neki adni. De mivel Angliában vagyunk, így a neve mégis Kutya lesz.

– Fogadni mernék, hogy egész éjjel nem aludtál, mire ezt kiötlötted.

Fogtam magam, fölmentem, és bezárkóztam a lakásba.

5. FEJEZET

MÁSNAP KORÁN REGGEL Ric virágainak mámorító illatára ébredtem. Negyed kilencre lezuhanyoztam, megreggeliztem, felöltöztem, és már a műhelyben voltam, rozsdás szögeket szedegettem egy nagy F. H. Ayresből.

Új korában ez a ló a kategóriája legjobbjá volt. Túlérzékeny telivérekhöz illően finoman megmunkáltak a vonásai, a feje nemcsak oldalra fordul, hanem egy bizonyos szögben meg is dől, szinte látja az ember, ahogy égnék emelt farokkal vágtazik. A tartóállványra a *Harrods Knightsbridge* kézírásos cégérét nyomtatták, amit csak akkor lehet kivenni, ha valaki tudja, hogy ott van. Nehéz élete volt a kábé száz év alatt, mióta elkészült. Úgy becsültem, kábé három amatőr felújítást vészelt át, amik abban az egyetlen dologban voltak jók, hogy annyi bazi nagy szöget vertek bele, amennyit csak bírtak. A tartórudakat és az állvány keresztlécét kicserélték, de kontármunka. A fülei, az alsó állkapcsa, valamint az egyik lába hiányzott. Mindehhez vegyük hozzá, hogy az elmúlt húsz évben nedves pajtában tartották, ezért minden csapolása meglazult. Az elkövetkezendő hetekben a ló és én előreláthatólag elég sok időt fogunk egymás társaságában tölteni.

Tisztességesen helyreállítva pompás lehetne!

Újabb görbe szög koppant a többi tetején a dobozban. Ekkor beoldalgott Kutya, mögötte a gazdája, kezében egy csomag kutyakájával.

– Csinálhatok magamnak pirítóst, és használhatom a laptopodat?

– Persze. Menj csak fel! Nyitva van az ajtó.

Tíz perc múlva fellopóztam, hogy megnézzem, nem mászott-e le a falon, és nem lógott-e meg az összes értékes cuccommal. Csak annyira mentem föl a lépcsőn, hogy éppen be tudjak lesni a lakásba. Ric a konyhapultnál ült, a laptop fölé görnyedt, játszott, a billentyűk vadul kattogtak, Kutya a lábánál feküdt összegömbölyödve. Elég ártalmatlannak tűntek. Visszavonulót fűjtam.

JAMES HÍVOTT, AHOGY ÍGÉRTE. Betartja a szavát. Puhatolódzó kérdéseket tett fel az előző esti vendégemmel kapcsolatban.

– Joe. A Central St Martin's főiskoláról ismerem. – Rosszul éreztem magam, hogy hazudok Jamesnek, de valamit mondanom kellett neki. Életemben először fordult elő, hogy nem voltam vele őszinte. Öt másodpercig nem szólalt meg, ami elég hosszú idő.

– Azt hittem, már találkoztam minden fősulis barátoddal. És azt mondtad, a neve Ric.

– Joe Ric. Ricnek hívtuk. Amikor épp nem Joe-nak... – Vackul hazudok. – Szüksége volt egy helyre, ahol meghúzhatja magát. Holnap már megy is.

– Mivel foglalkozik?

– Fest. Munkanélküli. – Ez legalább súrolta az igazságot. Mindenki, akit a művészeti karról ismerek, vagy más szakmába ment el dolgozni, vagy munkanélküli lett. Témát váltottam.

– Hogy van Posy?

– Jól. Minden oké. – James tétovázott. – Figyelj, most le kell ten-
nem. Később majd beszélünk.

AMIKOR II-KOR FELMENTEM, hogy kávétkészítsek magamnak, Ric még mindig a laptopom mellett ült. Már nem játszott. Komoran nézett valamit, de a közeledtemre bezárta az oldalt. Fölnézett.

– Arra gondoltam, esetleg elvihetnél holnap Philhez.

– Nem tudnál inkább vonattal menni? – Bosszús voltam, amiért semmit nem akart elmondani. És a reggeli koszos edények még mindig ott heverték mellette a pulton. Huh! Legalább a mosogatógépbe betehette volna őket ahelyett, hogy azt várja, majd én elta-
karítok utána. Kávétkészítettem egy bögrébe. Meg se kérdeztem, kér-e.

– Oké. Adsz kölcsön 50 fontot?

– Nem kerülhet ennyibe egy csúcsidőn kívüli jegy! Szerintem 10-nél is kevesebb.

– Taxival kéne mennem az állomásra itt is és Philnél is. Könnyebb lenne háztól házig menni. És örülnék a társaságnak. – Föllált, odavitte a tányérját és a csészéjét a mosogatógéphez, és gondosan elrendezgetve belepakolta őket.

Gyanakvó tekintettel néztem rá. Megint előjött belőle a sármőr.

– Tudja, hogy kész?

– Nem.

– Honnan tudod, hogy otthon lesz?

– A házvezetőnő mondta, hogy holnap jön vissza.

– Miért nem hívod fel? – Egy csillogó, vadiúj mobil feküdt a laptop mellett.

– Nincs meg a száma. Titkosította.

Ez felettébb furcsának tűnt nekem.

– És biztos vagy benne, hogy szívesen befogad?

– Biztos. – Egy pillanatra elsötétült a tekintete. – Tartozik nekem. Ugyan már, Caz, ezúttal tényleg mindent elmondok. Megígérem! Elmesélem az életem történetét. Hogy kerültem a rivaldafényből a sárba. – Rám vigyorgott. – Legyél a szárnysegédem!

Mondtam, hogy bolond vagyok. Belementem.

ÍGY HÁT SZOMBATON REGGEL a furgonom rázkódva vánszorgott a Marylebone Roadon a Westway felé, a nap a hátunkat sütötte. A furgon nem szeret lassan araszolni. Néha kimerül, és pihennie kell kicsit. Errefelé szörnyű a forgalom, mióta bevezették a dugódíjat, bár azt hittem, hétvégén jobb lesz. Tévedtem. Észrevettem, hogy a szomszédos autók utasai oldalpillantásokat vetnek a mellettem ülő Ricre. Letekerte az ablakot, és kidugta rajta a csupasz karját. Kutya az ölében feküdt.

– Inkább hátra kéne ülnöd. Mindenki téged néz.

Elővett egy napszemüveget, és fölvette, mintha ettől láthatatlanná válna. Egy kék, nyitható tetejű Volkswagen sorolt be mellénk, a vezetője mereven bámulta Ricet. Ő elfordult. Lenyeltem a megjegyzésemet. Ekkor jobb oldalról egy teherautó dudált ránk, és amikor felnéztem, a férfi az anyósülésről beszólt:

– Szevaaa! – és üvöltött egyet. Én mogorván ránéztem, majd föl tettem a napszemüvegemet.

Egyszerűen elképesztően jól nézünk ki. Az a baj.

A forgalom élénkült, és mi az A4-es út felé fordultunk. Ideje volt, hogy Ric kikotyogja a titkait az új segédjének. Épp emlékeztetni akartam erre, de megelőzött.

– Hol szerezted azt a nagy, öntelt lovat? Azt mondtad, Ayres?

Mondtam neki, hogy nagyon szerencsés fogás volt. Egy nyugdíjas ki akarta dobni, nem tudta, milyen értékes, és úgy gondolta,

már megjavítani sem lehet. Azt mondta, 15 fontért az enyém lehet, de a végén 375 fontban egyeztünk meg, mert az sokkal tisztességesebb ár. Ric kérdezett a többi lóról, hogy kezdtem bele, hova jártam iskolába, kérdezett a tanításról, meg hogy hogyan szereztem azt a fantasztikus műhelyt. Elmeséltem neki anyukám halálát, és hogy mennyire hiányzik. Azt mondta, az ő szülei is meghaltak már, de ő sosem állt közel hozzájuk. Hétévesen bentlakásos iskolába küldték, a nyarakat pedig a nagymamájával töltötte. Már kanyarodtunk lefelé az autópályáról, amikor az eszembe villant, hogy azt akartam, Ric mondjon el mindent, mi pedig mindjárt az ügynöke házánál leszünk, mielőtt lenne rá idő.

Jobb lesz, ha behúzzunk!

– Milyen ember Phil Sharott?

– Ügyvéd. Gyakornok volt Bristolban, amikor ott éltem. Bristolban tanult jogot.

– Te mit tanultál?

– Szintiszta matematikát.

– Azta! – Lenyűgözött. – Nagyon okos lehetsz!

Elfintorodott, és fanyar mosollyal rázta a fejét.

– Sosem diplomáztam le. Kicsit beavadultam elsőben. A vizsgajegyek nem számítanak bele a diplomába, és különben is újra lehet őket próbálni. A második évet be sem fejeztem, mert már teljes gőzzel az együttessel dolgoztam. Tudtam, hogy nem tanulok annyit, hogy lépést tartsak. Kiszálltam magamtól, mielőtt kidobtak volna. A művészeti suliban is vannak vizsgák?

– Nincsenek. – Nem engedtem, hogy elterelje a témát. – Miért menedzsel egy ügyvéd rockbandát?

– Phil szeretett volna kevéske pénzt keresni, mialatt gyakornokoskodott. Elég jól csinálja. Ő szerezte az első lemezszerződésünket.

– Mi volt a véleménye a haláloz megrendezéséről?

– Ő szervezte meg.

Teljesen megrökönyödtem. Azt gondolná az ember, hogy egy ügyvéd betartja a törvényt, nem megszegi.

– Miért?

– Nem akartam börtönbe menni.

– De ha ártatlan voltál, biztos megúszod! Megtalálták volna az igazi gyilkost. Csak a haláloz miatt hagyták abba a nyomozást.

– Nem, nem azért, hanem mert úgy gondolták, én tettem. Nem olvastad?

– Minden bizonyíték csak spekuláció volt, nem? Annyit tudtak, hogy egyszer összevitakoztál Bryan Orr-ral.

– Kétszer. Nincs benne minden az újságokban. – Sóhajtott. A beszéde vontatottabb lett. – Oké, elmondom, hogy kezdődött. Bryannek új barátnője volt. Emma. Emma Redfern. Egy hétig ideiglenesen Philnek dolgozott, így találkoztak Bryannel. Ő maga is énekes szeretett volna lenni, gondolom, ezért tapadt rá. Én nem bírtam túlságosan, de Bryant az ujsa köré csavarta, mindenhová vele ment, nem lehetett Bryannel négy szemközt beszélni. Emma kitalálta, hogy nem bántunk Bryannel tisztességesen, és ki kell állnia az igazáért, például megkérdezte, miért van a stáblistán mindig Kealey/Orr, miért nem szerepel a felén Orr/Kealey? Ez azelőtt sosem okozott problémát, de Emma miatt iszonyatosan fölfújták az egészet. Végül Bryan és én már szóba se álltunk egymással, nemhogy dalokat írtunk volna. Elismerem, hogy én is hibáztam. Akkoriban sokszor nem is voltam magamnál, és Bryan valóban írt néhány dalt önállóan is, amit kettőnknek tulajdonítottak. Szétestem, sokszor nem értem oda, amikor ígértem, megbízhatatlanná váltam.

Most lassabban kezdett el beszélni.

– A halála előtti napon egy remixet kellett volna kevernünk a Tiger Stúdióban. Két órát késtem. Elkezdtünk vitatkozni, aztán, nem is tudom, hogy történt, egyszer csak Bryan és én már a földön birkóztunk. Dave választott szét bennünket. Kirohantam, Bryan utánam, és egy csomó ember előtt azt üvöltötte a lépcsőházban, hogy: *ha vissza mersz jönni, kurvára kinyírlak!*

Ric itt elhallgatott. Lehúzódtam az út szélére, és leállítottam a motort. Koncentrálni akartam.

– Aztán mi történt?

– Másnap kijózanodtam, már amennyire akkoriban ki tudtam józanodni, és elmentem Bryanhez, hogy tisztázzuk a dolgokat. Nagy lakása volt a Regent's Parknál, azokban az esküvői tortára hasonlító házakban. Ő nem volt otthon, de a barátnője igen. Ordítoztunk egymással... pofon vágott, elkaptam a csuklóját... az ágyban kötötünk ki. Bryan közben megjött, és ott talált minket. – Ric szünetet tartott. – Soha nem láttam ilyen dühösnek. Emma megrémült és elrohant. Kommandós török lógtak a falon, Bryan gyűjtötte őket. Megmarkolt egyet, és nekem jött. Azt hittem, meg fog ölni. Megvágta a karom, ömlött belőle a vér. Ez megállította. Elvettem tőle a kést, és behajítottam a legtávolabbi sarokba. Bryan lerogyott a földre, hátát a falnak vetette, és sírni kezdett. Tennem kellett volna valamit. Nem lett volna szabad úgy ott hagynom, de fogtam magam, és kísértáltam. Többen láttak elmenni, elég szörnyű állapotban, és csöpögött rólam a vér.

Vártam. Ric reszketett. Aztán folytatta:

– Később Emma visszament, ő találta meg Bryant holtan, ledöftek a késsel. Elmondta a rendőrségnek, mi történt, és ők letartóztattak. Phil meglátogatott. Azt mondta, könnyen megúszhatom, ha önvédelem volt. Mondtam neki, hogy én nem öltem meg Bryant.

Életben volt, és sértetlen, amikor ott hagytam. Phil azt mondta, ezt nehéz lenne bebizonyítani. Azt tanácsolta, hivatkozzak önvédelemre, és akkor gondatlanságból elkövetett emberölésért maximum 3-4 évet kapok. De én nem öltem meg Bryant!

– Szerinted a barátnője tette? Talán a saját életét mentette, mert Bryan megtámadta?

– Nem tudom.

– Vagy Phil? Ő tudta, hogy rád verheti a balhét.

– Miért akarta volna Phil megölni Bryant? Bryan jó srác volt. A legjobb barátom. Nem akarok erről többet beszélni. Menjünk!

Míg beindítottam a motort, átfutott az agyamon, hogy talán Ric kitörölte az emlékezetéből a barátja meggyilkolását, mert nem tudná elviselni a gondolatot.

6. FEJEZET

NEM TETTEM FEL TÖBB KÉRDÉST. Csendben utaztunk a furgonnak megfelelő nyugodt ütemben, kanyargós vidéki utakon, olyan gyönyörű dűlőutakon, ahol a fák a fejünk fölött összeértek, és zöld alagutat képeztek felettünk. Igazi angol vidék, az év legszebb időszakában.

– A következő kereszteződésnél jobbra – mondta Ric. A bal oldalon terméskő fal, a másikon vakolatlan magas téglafal húzódott, ami fölött fák magasodtak.

– Az a nagy kapu.

Befordultam, és megálltam a kapuval szemben. A motor hangját kivéve elég nagy volt a csend, mindössze a madarak csiripelését lehetett hallani, amit bizony észrevesz az ember, ha Londonban él, ahol sosincs csönd. Egy CCTV biztonsági kamera üveges halszemei figyeltek bennünket. Ric kiszállt. Volt kaputelefon, de nem vett róla tudomást. Játszi könnyedséggel felmászott a kapun, átlendítette magát a tetején levő vasdárdák felett, majd lemászott a túloldalon. Aztán egy pillanatra eltűnt, és a kapu szárnyai lassan nyílni kezdtek. Amikor a rés elég széles lett, átbújt, és csatlakozott hozzám.

– Gondoltam, meglepjük – mondta. A tekintete fenyegetővé vált. Rádöbbsentem, hogy a találkozó, ami előttünk áll, lehet, hogy nem kifejezetten békésen alakul, és emiatt aggódni kezdtem.

Végiggurultunk egy hosszú, fákkal szegélyezett úton, rendezett fás és füves területek között kanyarogva. Gyönyörű volt. Két bullmasztiff rontott nekünk, s mellettünk rohantak. Úgy ugattak, hogy sejteni lehetett, legfőbb vágyuk, hogy ha megállunk és kiszállunk, jókora darabot haraphassanak a combunkból.

– Újak – jegyezte meg Ric. – Tudod, Kutya, a helyedben szóba se állnék velük.

Elmentünk egy nagy tó mellett, aztán megláttuk a házat, György korabeli tekintélyes épület, az autófelhajtó kör alakú díszpázsit mögött kanyarodik elé. Úgy nézett ki, mintha a Szép Házak magazin hirdetési oldaláról vágták volna ki. A ház előtt bíborvörös Audi állt, a csomagtartója nyitva, egy férfi épp egy táska golfütőt pakolt bele. A közeledtünkre felnézett, és odahívta magához a kuttyákat.

Leparkoltam a ház mellett. Mintha előző nap festették volna, úgy ragyogtak a fehér falak. A dupla bejárati ajtó kifinomult, kékeszöld, rusztikus darab, két oldalán magnóliafák antik ólomedényben. Virágládákban miniatűr, formára nyesett bokrok, repkény és ciklámen. A ház mögött is láttam kertet, ragyogtak benne a virágok és az ágyásokat átszövő ezüst öntözőrendszer. A furgonom elcsendesedett. Kiszálltunk, Kuttyát bennhagytuk, és átsétáltunk a kavicson.

– Ric?!

– Helló, Phil!

Phil Sharott letette az ütőit. Magas férfi, az arca szelíd, a szeme intelligensen csillogott elegáns szemüvege mögött. Kék pólót viselt és krémszínű mokaszint. Nem tudtam róla elképzelni, hogy bárki-be tört döfjön.

– Fantasztikusan nézel ki! De hogy kerülsz ide? Amikor nem válaszoltál a leveleimre, azt hittem, valami történt veled. – Ekkor rám nézett.

Ric a lehető legrövidebben mutatott be.

– Caz. Phil.

Phil mosolyogva kezét nyújtott.

– Caz...?

– Tallis.

– Örülök, hogy megismerhetem. – Lecsukta a csomagtartót. – Jobb lesz, ha bemegyünk az irodámba. – A bullmasztiffok eloldalogtak, miután rájöttek, hogy nem vagyunk legális prédák. Követtük Philt a bejárati ajtón át, szépen elrendezett Wellington gumicsizmák, vízhatlan Mountex kabátok és horgászfelszerelések mellett egy nagy hallba. Ugyanolyan gondozott volt, mint a birtok. Mindkét oldalon dupla csigalépcsősor vezetett az emeletre. A szoba közepén kerek diófa asztal állt, rajta virágkompozíció. Az olajfestmények a falakon eredeti, értékes művek. Phil balra fordult, keresztülvezetett bennünket egy ajtón, végig egy rövid folyosón, majd be egy másik ajtón. Az irodája a Lakáskultúra magazin és a Hard Rock Café ötvözete volt, de igazán lenyűgöző hatású. Egyik oldalon óriási, fényes, zöld bőr borítású mahagóniasztal állt, rajta szintén zöld üveglámpa. Mellette párnázott dívány és egy perzsaszőnyeg. A szoba másik felét viszont rock emléktárgyak foglalták el, amiket az íróasztalhoz illő speciális szekrényben helyeztek el. A polcokon díjak, bekeretezett aranylemezek, fotók, újságkivágások, mind a *The Voices*-ről szóltak. Az üvegfalú szekcióban három gitár, egy ízléses bőrdzseki, mikrofonok, egy dobbőr autogrammal, összehajtogatott koncertfüzetek, turnéprogramok és nagy halom gitárpengető.

Ric megrázta a fejét.

– Jézusom, Phil, ez iszonyú ízléstelen!

Phil kedvesen azt válaszolta:

– Jó benyomást kelt az ügyfeleimben. Ezért rendeztem be.

Ric elterpeszkedett a díványon. Vetettem egy pillantást a fotókra, majd csatlakoztam hozzá. Phil az íróasztal szélére ült. Rövid csend állt be.

– Mi történt a pénzzel, Phil?

Phil Sharott rám nézett.

– Muszáj ezzel Caz barátodat untatnunk?

– Nyugodtan beszélhetsz előtte.

– Esetleg megkínálhatlak benneteket kávéval?

– Csak haladjunk, Phil!

– Ahogy akarsz. Amikor Paula meghalt, le kellett bonyolítanom a hagyatéki eljárást. A számla kettőtök nevén volt.

– Mondhattad volna. Elmentem a Credit Suisse bankba Marseille-ben, ahol közölték, hogy a számlámat hat hónappal korábban zárolták. Minden pénz eltűnt róla. Az én pénzem!

– Megírtam neked. Írtam a postafiók címre, amit megadtál. Biztosan eltévedt a levél. – Ric horkantott egyet. – Ric, én nem akarok átverni. Ha ott maradtál volna a villámban, ahogy tanácsoltam, ez a probléma fel sem merül. Nem tudtam, hol vagy. Amikor nem hallottam felőled, azt hittem, valami történt. Több mint egy évig nem jelentkezted.

– Próbáltalak hívni, de titkosítottad a számodat.

– Nem kellett volna hívnod! – Phil összehúzta a szemöldökét.

– Megegyeztünk, hogy nem telefonálsz. Nem biztonságos. Őszintén szólva, olyan nagyon nem vagyok oda azért sem, hogy csak úgy megjelentél itt.

– Hát, add vissza a pénzem, és már itt se vagyok!

Phil elítélően mosolygott.

– Nincs nálam. Csak hétfőn tudok új számlát nyitni a bankban, és akkor tudom átutalni rá a pénzt, de az is eltart majd pár napig, vagy talán sokkal tovább. Problémázhatnak az adatokkal a bank biztonsági szabályai miatt, mivel nincs személyazonosságod, semmiféle papírod, sem állandó lakcímed.

– Múltkor is megoldottad.

– Igen, és most is meg fogom, csak légy egy kis türelemmel!

Ric felállt.

– A Credit Suisse-nél a menedzser megmutatta a számla részleteit, amikor nem akartam elhinni, hogy nincs rajta semmi. A pénz rákerült, eddig oké, és gyűlt több mint két évig. Közel negyvenmillió fontra rúgott, mielőtt kivetted, már azután, hogy kifizettem neked egy jelentős összeget, amire igényt tartottál a fáradozásaidért. Milliomos vagyok, és még vonatra sem volt pénzem, hogy idejőjjenek. Ha van készpénz a széfben, jobban teszed, ha ideadod.

Phil arca kisimult. – Természetesen.

Fölállt, és odament egy flamand házi csendéletet ábrázoló festményhez. Elcsúsztatta egyik oldalra. Mögötte falba süllyesztett széf volt. Bár nyugtalannak éreztem magam a két férfi közt feszülő ellentét miatt, most mégis elmosolyodtam. Azt hittem, ilyen csak a filmekben létezik. Fölálltam, hogy jobban lássak, kíváncsian figyeltem, ahogy hatszor oda-vissza fordítja a kombinációs zár tárcsáját, és az ajtó kinyílik. A tartalma viszont csalódást keltett. Eleve nem volt valami nagy, ráadásul majdnem üres. Egy stóc bőr ékszerdobozt láttam egy fehér kartondoboz tetején, egy fakó rózsaszín papírdoszsiét, elől pedig egy vékony köteg húszfontost.

Phil odaadta a pénzt Ricnek, aki megszámolta.

– Kilencszázhusz. Ez az összes, amid van?

– Ez.

Ric begyömöszölte a pénzt a zsebébe, és körülnézett a szobában. Odament a vitrinhez.

– A Fender Stratom... Ezt magammal viszem!

– Jobb szeretném, ha nem tennéd!

– Nyisd ki a vitrint!

– Biztosítva van. Hogy magyarázom meg, ha eltűnik?

– Azonnal add ide a kibaszott kulcsot, Phil! Magammal viszem!

– Nyugodj meg, Ric, beszéljünk értelmesen...

Ric fölkapta az egyik Golden Globe-díjat, és a vitrin felé lendítette. Hangos csattanást követően vízeseusként zuhogott az üvegcsesrép. Megszólalt a riasztó. Ric kiemelte a gitárt és az erősítőt, majd maga mellé tette őket a földre. Benyúlt a dzsekiért, és kirázta belőle az üvegszilánkokat.

– Ezt elfelejtettem – mondta nekem mintegy magától értetődően, túlharsogva a riasztó hangját, miközben magára vette a dzsekit.
– Az első lemezünk borítóján viseltem. Hogy nézek ki?

A dzseki fekete volt, tele fém és zománc motoros jelvényekkel, hímzett szimbólumokkal meg szegecsekkel és csatokkal, a szegélye pedig rojtozott bőr.

– Tök jó – mondtam. – Kicsit sok, de határozottan jó.

Phil arca megmerevedett. Sajnáltam őt, de tisztán látszott, hogy hosszú történet feszül a két férfi között, amiről nekem senki nem beszélt. Ric az íróasztalhoz ment, keresett egy tollat, és írt valamit egy papírlapra. Odaadta Philnek.

– A mobilszámom.

Megfogta a Stratot és az erősítőt, majd az ajtó felé vette az irányt. Követtem. Megállt, és visszaszólt a válla fölött:

– Elegem van abból, hogy egy senki vagyok. Újrakezdem, ez alkalommal egyedül. Visszatérek! Az is lehet, hogy elmegyek a rendőrségre.

– Mint az ügyvéded, ezt nem javaslom!

Még akkor is lehetett hallani a szirénát, amikor a kavics csikorogott a lábunk alatt. Megfordultam, és láttam, ahogy Phil az irodája ablakából nézi, amint távolodunk. Odaértünk a furgonhoz, Kutya üdvözölt minket, lelkesedésében összelehelte-maszatolta az ablakot. Ric kiengedte kicsit, míg betette a furgon hátuljába a zsákmányát. Kutya elvágta a lábát, és fölemelte a lábát egy bokornál. Aztán beszálltunk, és elindultunk lefelé a kocsikihajtón.

Mindent egybevetve, úgy tűnt, Ric mégsem marad Phil Sharottnál.